

Franc Bion

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leta V. GORICA, četrtek dne 1. aprila 1926 - GORIZIA, giovedì il 1. aprile 1926. št. 13.

Pomen časopisja za talove . . .

„Kaj pa bereš, Žorš. da te tako giflâ?“
 „Pomisli, listi pišejo, da pri včerajšnjem vlamu pri gospé Repici zopet nismo dobili draguljev, ki jih je imela krite v kredenci.“
 „Kaj smo mi krivi? Čemu so pa listi zadnjič poročali, da se nahajajo dragulji v pisalni mizi. Danes je časopisje es pod vsako kritiko!“

Gorica, 1. aprila 1926.

Danes vam more Čuk na palci sporočati samo dobre stvari. Svetovni položaj se je tako razčistil, da se vidi slednja zvezda na polličnem nebu. Prvi so se pobotali generali na Kiljskem, ki so že dolgo vsklajali in so dejali, da bodo odlej raje orali in sejali, ker je to bolj plodovito delo kot pa moriti ljudi.

Daje se na Bolgarskem pololali vladni pristopi z revolucionarji in srčno obžalujejo žrtev, ki so padle ob času najhujšega terorja in bodo od zdaj nadalje delali svoje sedeze v parlamentu in v vladi.

V Jugoslaviji je Radič prvič pametno govoril in sicer tako, da mu prvič ni bilo treba demantirati besed. Vespelje radi tega je splošno, listi so izšli v posebnih izdajah.

V Genevi so sprejeli Nemčijo v zvezo narodov in so vsi narodi naenkral obrnili svojo taktiko. Zdaj govoré na konferencah samo o vojni, doma pa vničujejo lopove in vojne ladje, letnike pa puščajo domov.

Kar se pa nas liče, povemo samo to, da so izplačali vso vojno škodo in nameravajo dati vsakemu oškodovancu še eno zlato uro na vrh. V ta namen so že naročili polrebno zlato iz Amerike.

Vse naše česte so nenavadno oživele, trgovine se polnijo z ljudmi, ki kupujejo, vremenski preroki pa nam naznanjajo, da bo letos celo poletje kar najlepše vreme, da še solnce ne bo zašlo in se kljub temu obeta zelo dobra letina...

Vi znajete z glavo? No, jaz tudi. Veste, zadeva je taka. Danes je prvi april in za prvi april je tudi treba katero reči, da ne boste mislili, da je Čuk na palci zaspal.

Četudi ni res, kar sem povedal, vendar pa vam vse lo želim za velikonočne praznike. Poleg gnjati, pruhov, polic in drugih sladkosti, ki vam ljudi ne smejo znanjati.

Če pa za veliko noč ne bo vse v redu, kakor bi moralo biti, le verjenite, da tega niti najmanje ni kriv

Čuk na palci.

Vesele velikonočne praznike voščimo svojim dragim čitatelem in sovrudnikom in jim voščimo vsega dobrega.

Uredništvo in Uprava
ČUKA NA PALCI.

Obzirnost.

(Simo Malavulj. Prev. Karlo.)

Ranjki Apostol Pantelič se je prikazal stari Jeki, svoji ženi v sanjah in ji ukazal:

»Staral Danes je veliki petek, šest mesecev odkar sem na drugem svetu. Hočem, da mi plačaš za eno mašo! Nič se ne izgovarjaj, nič ne cinea sem in tja... tako hočem, da greš in plačaš zame eno mašo!«

Stara Jeka pa si je mislila sama pri sebi.

»Moj Bog... še na onem svetu se ni spreobrnil... Mesto, da bi prav pomizno prosil, kakor se spodobi ranjki duši, pa mi kar surovo ukazuje... tako kot nekoč tu na tem božjem svetu, ko je od mene zahteval denar za slivovko... Bog mu odpusti... kol bi še na onem svetu ne bil prav frezent!«

To si je mislila v sanjah in odgovarjala glasno, toda še vedno v spanju.

»Človek, veš, da nimam božjega v žepu... In sedaj celo šest krajcarjev... Šest krajcarjev slane maša, ali razumeš, šest krajcarjev?!... Kje naj jih vzamem, a?«

Tako razločno je govorila, da bi jo listi, ki bi pri vratih poslušali, čisto dobro razumeli. Saj tudi takrat, ko je bila zbujena, je imela navado govoriti sama s seboj...

Nekaj trenotkov lišine... nato je povzela glasno:

»Saj te poznam, moj ljubi apostol! Nisva zaman pelinštirideset let jedla skupaj trdi kruh! Vem, da se to, kar si zabiješ v glavo, mora zgoditi. Toda: tokrat: ...ne... No, ne rečem, nazadnje, če se bo našel kje kaj okrogel... no ja, bom plačala za kak očenaš, kralko molitvico. Ali za mašo?! To si pa le kar iz glave izbij!

.... Greh, praviš ti? Apostol, apostol, ne greši mi še na onem svetu! Ti sam veš, da si me zapustil tu brez strehe. Če bi mi moj nečak ne preskrbel od občine nekoliko podpore, deset dinarjev na mesec, bi morala beračiti po meslu. In, nazadnje ali živim boljše od beračice? Dva funta kruha in polovico čašice žganega... od tega živim štiri dni. Ob nedeljah in praznikih, Bogu bodi zahvaljeno, se lahko do sitga najem pri gospej Persii. Drugače bi se ne mogla več zdržati pokoncu! Če bi ljubi Bog ne poslal tako gorke zime, me bi gotovo našli nekega dne zmrznjeno na postelji. To, veš, se mi bo tudi nekoč zgodilo. Kaj hočeš, to je božje volja, proli njej je vse zastojl... In kar sem rekla, nisem rekla, da bi ti nasprolovala... le zato, ker je res lakol Blagrujem tel! Takoj bom poiskala kak krajcar in dala za očenaš, vidiš, saj če bom jaz nekoč, Bog obvaruj, umrla, še toliko ne bo nihče storil zame!

Stara je zavzdihnila in obmolknila. Gotovo je imel sedaj besedo Apostol. Zelo se je moral razjeziti, kajli močno je Jeka zavzdihnila in nadaljevala:

»Laž, sama laž je to! Trideset let si bil za hlapca pri gospodi in si dobival petdeset dinarjev na mesec. Ali je to malo? Lahko bi si prihranila za majhno hišico, kol so napravili tvoji prijatelji: Mita in Vasa in moj zaslužek v onih časih, ko mi ti vražji brivci še niso delali napolja?... Eh, Apostol, Apostol! Danes pa govori vsa vas: »To je sfera mati Jeka, vdova po stricu Apostolu, ki je bil vedno pijan. Ves svoj denar«, pravijo »šta porabila za slivovko, stric Apostol in mati Jeka!... Ali mi verjameš, tako govori cela

vas! Dobro veš, koliko sem jaz pila. Ali sem kaj več spila, kol kozarček zjutraj na prazen želodec?... Pa, kaj bi se sedaj o tem prepirali... Če bom mogla, ali ne mogla, krajcar za kak očenaš se bo že našel!«

Tedaj se je zbudila, prižgala petrolejko, vsrla in se oblekla! Bila je majhna kol ščurka, vsa zvita in drobna! Iz njene ga obraza in mišjih oči, je sijala dobrota, vdanost in čudovila veselost. Na zunaj bi u človek prisodil pelinpedeset, v resnici pa jih je imela sedemdeset.

Popravila si je pri ogledalu svoje lasce, nato je postavila luč na mizo. Sobica je bila nizka in ozka... in za to ubožno luknjo je plačevala na mesec osem dinarjev. Na mizi so ležali glavnik, lasne zaponke in drugo podobno. Mati Jeka se je namreč posvečala poklicu brivke, kakor je bila včasih pogosta navada!

S to svojo obrtjo mati Jeka ni zaslužila več kot dvanaest krajcarjev na mesec!

Skromno je bilo pohištvo matere Jeka. V kotu je stala železno ognjišče, poleg njega nekoliko butarc dračja, potem omara in polica s hišno posodo, ena stolica in vrč za vodo.

Stara Jeka je vpihnila luč in stopila na dvorišče. Bil je še temno zunan, ali še precej toplo, pomlad je ravno prihajala čez trbi in dolino! Veliko prihičje je sestojalo iz več stanovanj, mati Jeka je imela najslabše. Le eno okence je gledalo na temno dvorišče!

Umila se je mati Jeka pri vodnjaku, napolnila vrč in se zopet vrnila v svojo sobico! Naslonila se je na okno, da bi zmolila svojo jutranjo molitvico, ki se je začejala:

»Gospod, najprej te prosim, pomiri svojega hlapca Apostola!«

Dolgo je mrmrala stara, nato si je odrezala košček kruha, počasi prigrizovala in neprestano stresala z glavol! Ko je popila požirek slivovke, je rekla glasno:

»Ne pomaga nič! Ne gre drugače! Kar mora biti, mora biti!«

Pričela je pretehtavati butarice dračja, izbrala najtežjo in jo nesla iz sobe!

»Z božjo pomočjo!« je mrmrala med poljo skoro na glas »sem v teh zadnjih, lepih dneh nekoliko prihranila, sedaj pa moram dati vse to za Apostola!«

Vrnila se je zopet v sobo, vzela iz skrinje svoj stari plašč, ogrnila okrog vratu pisano ruto in zopet odšla! Jeka se je duniti in zarja je pogledala čez streho visoke hiše!

LOGIKA.

»No, gospod Čakavec, kako je z vašim povišanjem?«

»Ojoj, jaz ne vem, če je kaj ali če ni nič... a meni se zdi, da je bolj gotovo nič kakor kaj...«

Čakala je, dokler ni prišla od nekod debela ženaka v ru-
deci jopi ... Jeka ji je rekla:
»Gospa Stana, ali mi napra-
vite malo uslugo?«
»Kaj pa fakega, mali Jeka?«
»Kupite tole butaro drv...
Sest krajecarjev sem dala za-
mo... dajte mi jih tudi vi šest!
Toda takoj, če vam je mogo-
če. Kajli silno rabim denar! V
resnici, napravite mi s tem ve-
likansko uslugo!«
»Prav rada, zakaj pa ne,
mali Jeka!« in Stana je izgini-
la v nekih vratih.

Čez nekoliko časa je prin-
esel bosonog otročiček maleri
Jeki šest krajecarjev.
In krenila je proti cerkvi, da
plača za mašo ranjkemu Apo-
stolu.

(Simo Matavuli, pisec te čr-
tice je eden boljših srbskih pi-
sateljev iz realistično literarne
dobe. Živel od leta 1852-1908
bil je po poklicu učitelj in gim-
nazijski profesor v Crni gori.
Ker je znal dobro italijansko
in francosko, se je veliko učil
pri romanskih narodih in iz teh
jezikov tudi na srbsko preva-
jal. Tako vidimo v listi dobi-
tako se oklepajo ostali srpski
pisatelji nemške in madžarske
literature in kulture, on pa za-
naja v goste k elegantnim
francozom in živahnim Italia-
nom. Pisal je razen romanov
in nekaterih dram, tudi ljubke
pripovedke iz kmečkega živ-
ljenja. Vendar pa je znal opi-
sovati kol kmela, tako tudi go-
spoda in plemenitasa! Znan
o zlasti njegovi potopisi.
Prip. prev.)

NA IZPREHODU.

Gospod: »Vi torej greste ra-
peš, kol pa v kočiji na izpre-
hod?«

Gospodična: »Seveda. Sai
sem plačala stopdeset lir za
ogavice, ki jih nosim!«

PRI ZALOŽBENIKU.

Založbenik: »Ne rečem, vaš
roman je zelo lep, toda ... vaše
ime je čisto nepoznano ...«

Pisatelj: »Radi tega, če ho-
čete, se lahko podpišem Na-
poleon I.«

PRAKTIČNA PRODAJALKA.

Gospodična, ki prodaja lo-
terijske karte: »Gospod, kupite
eno karto!«

Gospod: »Hvala lepa, go-
spodična, ne poizkušam do-
biti!«

Gospodična: »Torej, vzemite
po tem dve in zagotovim vas,
da ne boste ničesar dobili!«

V PRODAJALNI.

Kupovalec: »Gospodična,
zadnjič sem kupil pri vas ro-
kavice, pa ste mi garantirala,
da jih bom nosil dve leti!«

Prodajalka: »No, in?«

Kupovalec: »In? ... Že včeraj
sem jih zgubil!«

DOBRO JO JE POVEDAL.

Deček in deklica. Deklica
ima s seboj enoletnega brata.

Deklica: »Oh, čevljarjev sin
si, pa le tvojo oče pošilja bosa-
ga na cestol!«

Deček: »Oh! Kaj pa li? Tudi
tvojo oče je zobozdravnik, pa
vendar nima tvoji mali bratec
nobenega zobal!«

ČUDNO!

Gost gleda račun: »Kaj pa, la-
piraslek na koncu računa
peldeset od slo?«

Gostilničar: »O, to je za boj
proti dirjanju laksl!«

KAM TAKO TEČES?

I. Berač, ki vidi drugega, ka-
ko teče. Nad njim pa brni zra-
koplov in dela čudovite vaje:
»Kam pa tako tečeš?«

II. Berač: »Ali ne vidiš zgo-
raj zrakoplova, ki išče svojo
smrt, morda bo izgubil denar-
nico, kaj veš?«

Profesor na smrtni postelji.

»Predvsem ne pozabite, moji dragi sinovi, na vozle, ki jih
imam na svojem žepnem robcu. Ne mirujte, dokler ne izpolnite vse,
radi česar sem jih naredil.«

SKRIVNOSTI.

I. Član družbe: »Potrebno
je, da odpustimo našega pol-
nika. To oser je šel in tekel ne-
kemu našemu odjemcu, da
sem jaz norec!«

II. Član družbe: »Strelnical
Ali se tako čuvajo lažnosti
družbe?«

MED DVEMA PIJANCEMA.

I. »Povej, kaj je boljšega na
svetu od kozarca vina?«

II. »O, da, ena boljšika!«

KDO JE BOLJ PRESENEČEN?

Grof: »Ivan! Vzemite moje
cigare. Zelo sem preseščeni!«

Služabnik: »Oprostite, go-
spod grof... Preseščeni sem
le jaz!«

ZAL MI JE BILO.

Gost: »Zal mi je, da nisem
obedoval prvega tega meseca
lul!«

Nalakar: »Ah, gospod so
preveč dobri!«

Gost: »Nič, nič; tate riba
namreč je morala biti pred
dvema tednoma zelo sveža!«

STROGA GOSPA.

Gospa, ki zagleda služkinjo,
kako gleda skozi okno:

»Mica, še enkrat naj te za-
gledam na oknu, če vžem
skozi vrata!«

**MED DOLGOČASNIMA ZA-
KONCEMA.**

Ona: »Prokleti oni dan, ko
sva se poročila!«

On: »Moliš se, bil je edino
srečen dan v našem zakonul!«

RADOVEDNI UČENEC.

Učenec: »Gospod učitelj, ali
morem biti kaznovan radi ka-
ke stvari, ki jo nisem naredil?«

Učitelj: »Seveda ne, dra-
gec!«

Učenec: »No torej, jaz nisem
napisal naloge, ki ste mi je na-
ročil!«

DIJAŠKA.

I. Dijak: »Kajera je največja
profesorjeva slabost?«

II. Dijak: »Da daje petice!«

Dvorec na deželi.

(Dalje.)

Janko: Jutri pridejo moji lovrišil. Da
o vse v redul. Boljša soba za gospoda
služka; vojaki in jaz si bomo že znali
naj boljši prostor, ko bo mogočel. Med-
tem pa grem v bližnjo gostilno, da spi-
em nekoliko kozarcev na vaše zdravje!
Čunajite na mojo protekcijo! (Odide).

Starec: Oh, uhugi Starec, postal boš
es kmalu pravi starec, od teh razbur-
enj! Lep dobiček si napravil, ko si kupil
dvorec! Jutri bo sodni dan tvojega
vplivanja, Oh li nesrečni dvorec!

X. PRIZOR.

Mirko kot francoski sluga v popolni
obleki. Starec.

Mirko: C'est bon, c'est bon! Nesre-
a se je zgodila čisto blizu! Monsieur,
mi mogla ona povedati, kam so pro-
clairé tega hiše ... (Poiskusa govoriti

pokvačeno slovenščino z bolj francosko
izgovarjavo).

Starec: Jaz bi moral biti, pa v resni-
ci vam ne morem povedati, če sem res!

Mirko: Oui, oui. Vi ste, da, da! Vous
etes bien charmant. Vous avez l'air d'un
galant homme! Sliši torej! kaj se je zgo-
dilo! Madame la comtesse de Fitzen-
berg, Poljakinja, se vrača iz Paris! Sto
korakov od tu se je pokvarila poštni
voz! Poslilon je rekla, da ni nobenega ...
Comment ... comment ...

Starec: Kaj?

Mirko: Ah! C'est bon! Kolera ... Ko-
leraba ... Kolara ... evo kolar lu v bližini
pravi, da bi šli na vas!

Starec (v strahu): Kaj, name?

Mirko: E, to se pravi ... v vas, toda
za danes ne more popraviti voza! Zato
vas prosi Madame la comtesse, če bi
mogla spati nočoj z vami ...

Starec: Kaj, z mano?

Mirko: Ah, ne pri vas, v vaši hiši!

Noče vas nadlegovati, zato je poslal
svoje spremstvo naprej, obdržal si je
samo šest slugi, dva deklici, in enega
volre tres humble serviteur, ki čast ima
bili homme de chambre!

Starec: Moj dvorec? Oh, gospod
Omdšambr, vedite, da moja hiša ni go-
stilna!

Mirko: Oh, monsieur, če bi ga u bli-
žini našla kaka gostilna, bi ga ne po-
služevala vaša gostoljubnost!

Starec: Toda v moji hiši ni prostora!

Mirko: Oh monsieur, trois ou quat-
tre chambres sont a suffisance! ... Tri ali
štiri sobe... da, da... pa bo dovolj!

Starec: To je?

Mirko: Zadoslujujejo, sem hotla reči!

Starec: Toliko jih imam komaj! Te
potrebujem sam!

Mirko: Eh, bo že šla! I tako galant-
na gospod bo šla lahko za ena večer...
lahko kam drugam spat!

Starec: Da, če bi bilo po vašem!

Cizara Frak ali prvi april.

Na zemljo jo legla že mrak,
ko k meni pristopil je Cizara Frak,
potožil nad ženo je, kopa otrok;
govoril o olju je, draginji vseh mok.
Za namoček mi pravil je ta le dovtip,
ki v nemških ga bukvali je bral
gospod Pip:

»Sedemletni Mirko ta,
k mami priskaklja,
jo pokliče prav na glas:
Mama, oj, holé!
Pridi hitro... greš?
Z gospodlično v sobi tam,
neki tuj mož je sam,
Jo poljublja, veš!
Kdo pač bil bi nekdo to,
le poglej skozi vrata, noli!
Mama k vratom že hili
... Mali Mirko zad stoji!
Radovedno prisluškuje,
dolgo tam pri vratih čuje.
Kar jo splaši Mirko mali,
vdari z roko, to le pravi:
»Oj april je le, april!
Mama neala ti si gal!
Saj ni v sobi tuj mož bil,
veš, bil le je naš papalé!
To pravil mi je Cizara Frak,
in puhnil možko dim je v zrak!

Kukurol.

ČUDAK.

Ali verujete vi, da so na sve-
lu čudaki? Poslušajte torej,
kaj se mi je zgodilo včeraj!
Ravno sem se pripravljaj h
kosilu, ko mi naznani služkinja
nekega gospoda Gologlaviča.
»Gologlavič?... Kdo pa bi bil
ta? Jaz ga ne poznam!
Vendar sem ga takoj sprejel.
»Ali ste morda vi gospod
lks?«
»Da!« mu odgovorim.
»Veste, zdelo se mi je po-

trebno, da se spoznamo, kajli,
mogoče si bova v kratkem ze-
lo bližnja soseda?« je nadalje-
val tujec.

»Kako? Boste morda prišel
sem stanovali?«

»Ne, pač pa sem kupil kos
zemlje na pokopališču, čisto
zraven vašega družinskega
grobiščal«

TUDI ON JE GASIL.

»Nak, lakega požara, kol je
bil snoči pri Naffarju, še nisem
videl. In gospodarja ni bilo do-
maj«

»Na dveh krajih ni mogel
biti. Gasil je pri Figabirtul«

NI SE BAL.

»Veš, ljubček, sanjala sem,
da sva se peljala k poroki v
zrakoplovu. Više in više sva se
dvigala, skoraj do zvezd sva
že prišla. Oh, tako lepo je bilo,
samo bala sem se«.

»Pa li si me prijel za roko.
Kaj ne, da li se nisi nič bal?«

»Prav nič!«

NEPOTREBNA SKRB.

A.: »Kaj meniš, kdo bo po-
kopal zadnjega človeka?«

B.: »O, le brez skrbi bodi,
saj ne bo nikomur smrdel?«

KARDINAL CARPEGNA.

Kardinal Carpegna je, bil iz-
vrstlen jedec. Nekoč, se je po-
ložil papežu Inocencu II. nad
salirami, ki so jih namerjali
nanj. Toda sveti oče mu je do-
broljivo odgovoril: »Dragi
moj kardinal, kdor je, mora
ludi požirati!«

PRI TELEFONU.

»Nekdo kliče na telefon več
kol pol ure.«

»Holal Holal!«

»Gofovo...« vskligne na-
zadnje »so me zvezali z onim
svelom... Slišim večni mi
neskončnosti!«

Izgovor.

GROF (gozdarju). Kaj pa ste zopet tako hud?

GOZDAR. Kaj ne bi bil? Srečam divjega lovca, ki mi pri-
nese zajca nasproti. Vprašam ga, kaj dela s puško v gozdu.
Pa mi pravi: Tako slabo mi gre, da sem se hotel ustreliti. Pa
sem se zgrešil in zadel jajca...

Janko: Seveda, on pripelje s seboj
ludi svoje maloštevilno spremstvo!
Osem lovcev, katerih vodja sem jaz,
šest gonjačev, dve služkinji, tri sobarice,
dvanajst konj, dvajset psov, dve psici,
skralka: vse svoje spremstvo!

Starec: Nič več?

Janko: Nel! Gofovo nel! No, ni se
potreba toliko razburjati in preveč na-
pravljati. S seboj ne bomo prinesli nič
za jesti! Morate nam tudi preskrbeti ne-
koliko kuharjev! Seveda se mora najti
tudi kaka steklenica šampanjca, to je
posebno moja delikatesa! Spominjam
se, da smo jih nekoč z ranjnim gospo-
darjem zvrnili eno samo noč nekaj stol!

Starec: Pojdite, pojdite!

Janko: Ranjki se je zelo trudil, da bi
nam dobro postregel, kajli on je znal
razločevati ljudi!

Starec: Jaz jih ne razločujem! Po-
vejte vašemu gospodarju, da nočem
cijeti nikogar in da je moja hiša za-
p.

Janko: Vi se šalite!

Starec: Ne, nel!

Janko: Toda! Čujte, kaj vam po-
vem!? Kadar boste prišli v mesto, vas
bo enkrat y lelu povabil naš gospod na
obed, kar zelo cenijo izobraženi in ime-
nitni ljudje!

Starec: Jaz nisem nikak izobražen
in olikan človek!

Janko: Ah, kaj mi boste lagali! Vaša
fizionomija pravi vse kaj družega! In
nazadnje je tudi prekasno! Stvari ne
moremo spremeniti! Drugo leto pa na-
pravite lahko kar hočete! Kajli vse
spremstvo je že na poli, kmalu bodo tu
služabniki. Pripravite vse! Zvečer pri-
dejo psi in psice, gonjači in srežaji, ki
vam bodo delali kratek čas! Torej na
veselo svidenje! (Odide.)

Starec: Kaj pravi? Zares me hočejo
spoditi od tod!... Toda ljudi jaz ne osta-
nem več tu! Raje žrtvujem vse, samo da
se rešim tega življenja! Oh, drugače

bom jutri najnesrečnejši človek na sve-
tu! Pesnik bo očaroval vpricho mene
Beračevi otroci mi bodo delali koncer
gospod sosed me bo dolgočasil s svo
sitnostjo, psi bodo lajali; delavec mi b
pred nosom razpenjal perilo! Bobna
me bo oglušil, vojaki bodo kleli, ta Frat
coz s svojo madame la comtese me b
preoblačil in parfumiral, marchese ple
meniti Turbincour mi bo s celo svo
brigado pojedel vse en dan! Ne, nel! N
morem vzdržati več!... Oh, če se
molim, je to-le tisti gospod, ki je hote
pred dvema urama kupiti dvorec! Da
zdi se mi, da se približuje!... Oh da
prišel res sem!... Za vruga, proč gre!
Hola, gospod, gospod! Eno besedo! Pr
dite bližje!

Mirko: Spoštovana gospod, lah
kosili z nami! Toda prositi ga, da bu
preje preoblekla, ker naš Madame
comfesse ne moreja lrpeli tega duh
vin!

(Dalej)

Varčen človek: zval se je Jo Bad.

Ali da ne bodele mislili,
(in la poleza sama v njegove
značaju Vam dovolj dokazue
da je naslov na dobri podlagu
— zval se ni pravilno Jo Bad
ampak Jonathan Badinski, in
se mu je zdelo prav in dosled
no krajsali svoje ime, ki mu g
je določil krstni boler in pr
mek, katerega je podedova
po svojem očetu, — je bilo le
le iz vzroka, ker je s tem hote
prihranili na troških pri liskar
ju za vizitke, ki si je dal na
pravili.

Seveda niso hoteli v liskarn
soglašali z njegovim projek-
tom varčevanja in on, kol do
sleden značajnejš je kratko
malo opustil vizitke, češ, s ter
še več prihranim.

Pri takem Irdo vkoreninje
nem instinktu je pač umevno
da je Jo Bad večkrat kosil
večerjal v mestu, nego doma
... znal si je vsilili povabila na
pojedine od enega ali drugega
znanca, pri kateremu si je po
tem seveda tudi znal zagoto
vili povabilo v gledišče,
bodisi že v ložo ali navadn
naslonjač v prilličju.

Čudili so se mu prijatelji, k
je o priložnosti prepovedi pro
stih vstopnin vendarle nadle
goval še za iste, — čeprav

ludi na prošle vslopnine, To bil naložen davček za ubožne dobro, — so se mu hudo misno muzali, — ali ne dolgo, vpisal se je lakoj med mesečne reveže, češ: »Tako prijem vendar zopet deloma do svojih denarcev«.

Vsa dejanja varčnega Jo Bad a so stremili za tem, da poslanc zvesl svojemu principu.

Začel je ložbo proti zavajalnici proti ognju, češ, da mu mora povrniti troške za pečolej, katerega je pokuril. po zimi je zmanjšal svoj postreznici plačo, češ, da so po zimi dnevi krajši, ledaj i služba krajša, lažja.

Ali kar je še na prav posebno čuden in presenetljiv način pokazalo njegovo skopuško varčnost, je bil slučaj, ki ga na kratko opišemo. — Začel je opazovati, da mu oči pešajo in da se mu vid slabša, — čemu se ni bilo za čuditi, ker je moral na toliko reči paziti in gledati.

Torej, ko je opazil ta nedostatek pri svojih očeh, se je hitro odločil, da je treba očem pomagati. Obrnil se je lakoj na nekega okulista (s katerim sta nekaj parov hlač seveda Jo Bad ne preveč, skupaj trgala po šolskih klopah) — ter mu kar tako prijateljski na cesti omenil:

»Dragi prijatelj, zdi se mi, da moje oči nekam pešajo«.

»No, saj ni čudno, — pri toliko opazovanju sem se že čutil, da ti niso oči prej zbolele«.

»Ah«, se je bolesno začudil varčnem Jo Bad.

»Kaj se hoče, oziral in pazil si vedno na toliko stram«.

Jo Bad se je že bal, da bo po daljšem pogovoru gofovo treba še plačati konzultacijo, — ako bi se morda hotel vžaliti.

»No, brez šale, — povej mi, kaj pa mi je?«

Prijatelj, ga je ledaj natančno preiskal.

»Ah«, — je rekel čez hip. — »Saj to ni nič posebnega. — Samo paziti se moraš, — varčevati oči, to je, nositi okajene naočnike, ki jih itak dobiš povsod za par lir«.

Okajene naočnike«, — se je prestrašil Jo Bad pri misli, da bode moral izdati onih par lir.

»Da — okajene, temne naočnike, ki jih dobiš za mal denar«.

Kaj se je za tem vršilo v Jo Badovih možganih si ne morem predstavljati. — Gofovo je bil jako v skrbi pokvarih si oči popolnoma, ali islofako ga je žejalo, izdati onih par lir. — In ko se je par dni po prvi konzultaciji vrnil, — niso bile njegove oči nič bolje, ampak nje-

gov prijatelj — okulisl se je kot prestrašil, ko ga je zagledal.

»No, kaj si vendar napravil?« ga je vprašal.

In Jo Bad je zdihujoče pri poznal sledeče.

»Poslušaj lovariš moj! — Rekel si mi, da moram nositi okajene naočnike, — ali onih par lir, to je bilo pač drago, preveč, — pa sem prišel do zaključka, ali okajeni naočniki ali okaditi oči bo pač jedno in isto in ker me je slednje manj, da nič, — stalo, sem si pustil okaditi in počrniti oči. Gofov sem bil namreč, da je to vse jedno in varčnost je pač lepa čednost, kateri sem bil vedno zvest«.

Nova knjiga:

Kol prvi zvezek Nove Talje je izšla v založbi Narodne knjigarne burka v lreh dejanjih

„Izgubljeni in zopet najdeni mož.“

Društvom bo s knjigo gofovo usreženo. Slane 1 4 (ali Din. 10. — 1. Sezite po knjigi.

Izšel je tudi Cankar, Spisi III del. Opozorjamo, da se dobi v Narodni knjigarni v Gorici.

IZ ŽIVLJENJA ZNAMENITEGA AMERIKANSKEGA HUMORISTA MARK TWAIN.

Mark Twain, znamenitega in nedoseznega ameriškega humorista, pisatelja veselih povesti, satir in humoresk poznatelj Ko je začel svojo pisateljsko karjeto, je bil se ubog, delaven urednik nekega lista

Nekega dne mu reče njegov ravnatelj

»Zdi se mi potrebno, da bi vi proučili vprašanje brezposelnosti. Preoblecite se v delavca in obišcite vsa industrijska podjetja ter se delajte, kol da iščete mesta. Tako boste lahko spoznali vzroke brezposelnosti delavcev in potem napisal članek o življenju, ki ste ga sam živel.

Mark Twain uboga, loda že čez tri ure nato se vrne v urad ves polni in polni.

»No, kaj pa Vam je, Twain?« ga vpraša ravnatelj.

»Oh! Vraga, našel sem že pet mest in tri so mi obljubljena!«

CUDOVITI TESTAMENT.

V prvih dneh leta 1884 je umrl v Varšavi nekdo, ki je zapustil svoj testament zapечат in z napisom: »Se sme odprih 10 marca 1885.«

Le ga dne so testament vpručo nolarja in cele žlahle odprli in našli v njem zopet kuverto, na njej je bilo napisano: »Se sme odprih 14 aprila leta 1886.«

Ta sala se je ponovila nato se likral v lreh zapovrstnih letih, dokler ni bilo v zadnji kuverti napisano, da določa umrl, da naj se njegovo premoženje, ki je obsegalo 250 tisoč lir, naloži v kako banko ter se sme razdeliti z obreslin vred šele leta 1910 med njegove polomce

Taklo si mislite, s kakšnim nosovi je odšla žlahlal

Zakaj? Zato.

Zakaj nimamo avtomobilnega podjetja v Sturijah?

Zato, ker soler služeta šijora Pepi a solira v Grivčah.

Zakaj je v Sturijah malo deklet in fantov?

Zato, ker jih je »jager« iz Ajdovščine v tamošnji p... obstrelil s tržaškim pullrom!

Zakaj je v Sturijah toliko skujskbnih?

Zato, ker hodijo li »pilci« po tobak.

Oprana srajca.

»Sara!
»Kaj hočeš, Izak?
»Ali je že zopet novo leto?
»Ne, Velika noč je.«
»Hm. Sem mislil, da je novo leto, ker si mi dala že zopet oprano srajca, da jo oblečem.«

Komenski tramvaj.

Lepo se vozit' je v tramvaju po našem Komnu, kraškem raju, kl' drči, odlepke, ko, terana, polno so glavč, Pri Subanu se gori vavde, nakar te tramvaj dalje vede v Bužo, kjer druga je postaja in kjer, te visoki duhi, navdaja, Tu tramvaj čaka na ljudi, ki vino jim iz glav puhti, Trara, trobenta se glasi in tramvaj dalje že drči v spodnji konci k' Budi, kjer vstavlja se tramvaj naš, tudi, tu se spiše ga pol litra, da voznja je potem bolj hitra, Ko tu se delo dokonča, nas tramvaj v gornjo vas pelja, v gostilno k »Labancu«, kjer tudi vino se dobi, Tu spiše, se ga, litra dva, nato se spet naprej drdra k suhi, Muhi, in visoki, napraviti požir'k globoki, Ker tu je zadnji pač štacion, ukar mo, ga, so, en, flakoni, Saj suha naša grla bodo, tudi to, požrla, Ko pride, vra, polnoči, naj hitro vse domov beži, ker takrat žena, trdno spi in, se, gotovo, ne, dvudi, A glej! pozabili smo na Bufet, kjer, spili, bi, vnak, par, »kofet«, Zato raj ob prihodnji voznji, pripravi se Matevžek božjil Tako ti pač današnji dan s tramvajem vinskim je ugnan.

GOSPOD BRZE IN NJE- GOV SLUGA.

»Ce pride kak polnik in bo vprašal po meni, potem mu reci, da me ni doma, da sem odpotoval... v Argentino, magari!« je rekel gospod Brze svojemu slugi.

Kmalu nato pride nek polnik.

»Z dovoljenjem, rad bi govoril z gospodom Brzetom!«

»Zelo mi je žal, ampak ravno kar je odpotoval.«

»Kam pa?«

»V Argentino!«

»In kdaj se bo vrnil?«

»Pred večerjo gotovo ne!«, je rekel modri sluga. Ce pomislite, da se je to zgodilo v Evropi, Argentino pa je v Ameriki, potem boste tudi vi pridili slugi, g. Brzetu. Se, z zrakoplovom se ne bi vrnil tako hitro!

PRAZNE BUČE PLEVAJO.

»Ce padem pri izpitu, bom skočil v morje«, je rekel dijak profesorju.

»O, le brez skrbi, odyrne hladno profesor, prazne buče ne vloncej!«

Ne zamudite prireditve »Pevskega in glasbenega društva« v Gorici, ki vprizori v soboto, dne 10. aprila t. l. ob 21. uri in v nedeljo, dne 11. aprila t. l. ob 16. uri komično opero »FRANEK IN FRANICA«, ki jo je uglasbil slavni skladatelj: W. A. Mozart. Pri operi sodelujejo solisti, mešani zbor in celotni orkester. Kdor je videl in slišal lansko leto opero »V vodnjaku«, ki jo je vprizorilo omenjeno društvo, tudi letos ne izostane.

Pismo iz Doline.

Zadnje čase je ta mala vasica kar vidno napredovala. Dobila je svojega poročevalca za »Čuka na palci. Seveda za tega glavnega dopisovalca ne vedo in ga ne poznajo. Ugibali so, majali z glavami in strašno jih je skrbelo. In nazadnje so prišli preko uradnih oseb in tistega, ki vsake kvatre pride s kakim »dopov« (tj. na nekega fanta. Ceprav je zaklical poročevalce: Dovolj, ne boš in povedal določno, da ni nobeden izmed teh, vendar ne verjamejo in ne verjamejo.

Pravzaprav bi je vse potrpeli, samo če kdo pravi, da so pilanci, sto ker nonov, kaj takega pa se ne, kaj prljubi F. Kdo more to reči, ko je pa vsaka nedelja tako tiha in mirna. Razen dijetermanstičnega betja, malega preprička in nedolžnega pratena (mogoče samo telovadba?) se nikoli ne zgoditi ničesar drugega. Pa naj si upa še, kdo trdit, da je to od pijače. In to, ravno, bode in i ščiplje nekateri, ki se za čast Doline posebno zavzema.

jo. Zdaj mi nima, kdo je prizadet, kajti kogar boli, ta cvili.

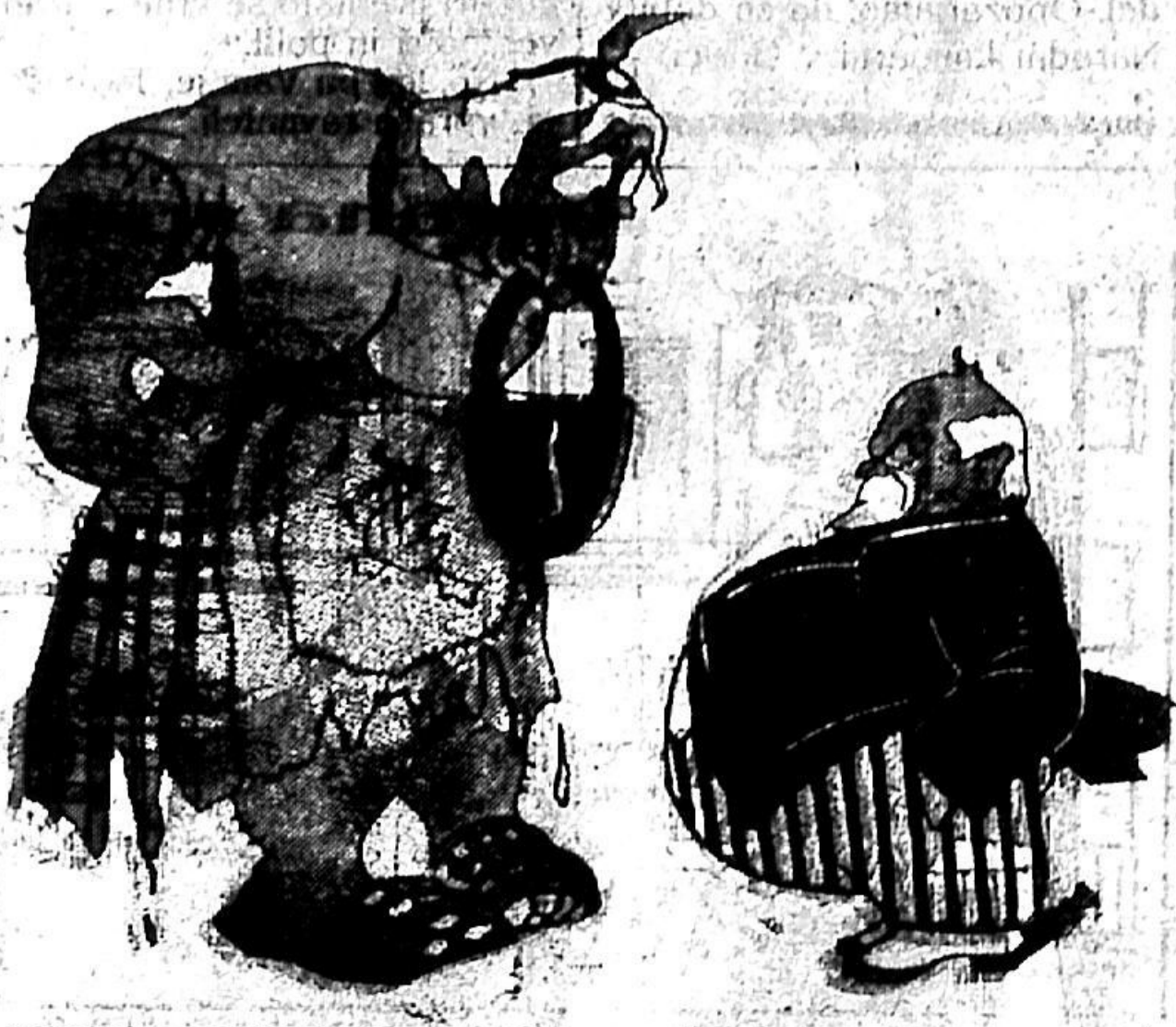
Ce se pa v tem rečuje čast, da kratkomalo nekega kdo nekaj obdolži brez dokazov, ima pa dotični »jako čudna načela (do jih sploh ima!); ki jih tudi Čuk obsoja. Tudi Bog ve kako olika to ni. Ce ima kdo dokaze, prsim naj jih razvije in razloži. Val bo, mo nemo poslušali in prikimali. Moj dokaz je spodaj.

Drugače je pa čisto v redu. Jaz se presneto malo razburjam za take izjave in kličem samo dopisovalcu: Le se, pa dohrol!

Pa, veselo veliko noč in veliko dopisov pod »Pravijo«

Op. ur.: Podpisani J. P. ni niti najmanj prizadet pri dopisih iz Doline. »Čuk« podpisal in pritisnil pečat.

Velikonočne razglednice, dohile najceneje v Narodni knjigarni v Gorici, Via Carducci štef. 7.

TOLAZBA.

Jaka: »V desetih letih bo vse drugače. Ce pomisliš že na današnje čase, vidiš, da ni več dan podoben dnevu.«

Miha: »I, no, nekaj bo gotovo ostalo pri starem!«

Jaka: »Kaj neki?«

Miha: »Se vedno bodo živi ljudje umirali.«

NA PLESU.

»Kako« je rekla obširna plesačica gospodu Brzetu, boljšemu državnemu uradniku: »vi ne odpotujete jutri, samo zato,

ker je petek; slab začetek? Oh nisem mislila, da ste tak lahkoverni?«

»Ni to lahkovernost, gospodična!... Stvar je ta, da smo jutri 26. šele šestindvajsetega!«

PREVEC JE POVEDAL.

Profesor: »Zadnič smo se učili o stavkovih členih, kaj ne, Pogruntar? — Da, povejte mi forej pet stavkov z dopolnilom v četrtem sklonu!«

Pogruntar: »Zdravnik bolni-ke zdravi.«
Mesar ...

STANOVANJSKA BEDA V MARIBORU.

bo kmalu pomehala, ker mati narava napozava sprejeti vse deložirane pod svoje krilo. Pod to krilo pridružina Škerbina iz Slovenske ulice št. 18; družina Fuchs iz Težna št. 10; družina Verboš iz ulice Ob bregu 19; družina čevljarja Antona Pisanca iz Jezdarske ulice št. 3; iz 11 oseb obstoječa družina krojača Miha Cepra iz Franciškanске ulice št. 21 in več drugih družin, ki bodo drugič objavljene. Pod to krilo pridejo tudi občinski nastanljenci, ki so že sedaj brez stanovanj. Da se pa stanovanjska beda ne bo tako kmalu ublažila, se bo do oddeljša prazna stanovanja tisti osebam, ki so pri višjih uradih nastavljeni in katerim so njihova dodelanja stanovanja preozka in pretesna.

VELIKE SPREMEMBE V MARIBORU.

V četrtek 18. marca je prišla iz Beograda v Maribor vest, da je stari na obsodba za Zlahtiča in Čiča potekala. Ta vest se je bliskoma razširila po mestu in ko so jo zvedeli tudi v restavraciji na Grajskoni trgu, so se dny natakariji in ona sohanica tako preoblekle v črno obleko, katero sedaj nosijo. Se tista natakarica se je preoblekla v črno, ki je nosila popreduče jopico. K izvršitvi Zlahtičev in Čičave smisne kazni se je baj vtilotapili dve ženkici v moški obleki in ono v športni obleki so baje spoznali — zato pa bi moral prihodnji vsaka sumljivi moški pokazati oziroma odlati ystopnično in tudi sprjevalo od zdravniški, kateri bo potrdil, da je dotičnik res moški in da ni ženska.

Političen položaj.

Tako je izgledal položaj Nemčije pred pogajanjem v Genevi tako izgleda po pogajanjih Genevi...

Profesor: »Dobro, napreji!«
Pogruntar: »Mesar ljudi odira.«
Profesor: »Pri Kanibalih mogoče! Dalje!«
Pogruntar: Ljudje mesarjevo meso kupujejo.«
Profesor: »Nehajte nol! Imamo že preveč!«

NEMOZATOST.

»Ko sem bila še deklica, je tožil žena, si mi objubljal veliko reči.«
»Kaj ljudi vam, mama?« jo vpraša mala hčerka.

Pisma.

IZ BOLOGNE

pošljajo pozdrave ter voščijo srečne in vesele Velikonočne praznike starišem, bratom, sestram, ter vsem prijateljem in znancem, in našim ljubim dekletam, da nas ne zapustijo. Slovenci topolčarji pri tretjem polku od 7. baterije. — Husu Jožef iz Orleka pri Sezani (ki pojé dva kila mesa vsak dan); Strukelj Jožef iz sv. Mihaela pri (ki spi je tri litre kafeta vsako jutro); Krčič Jožef iz Slapa pri Vipavi, (ki pojé pet gavčev pašte vsak dan); Mivšek Franc iz Zavrata pri Idriji, (ki pojé osem panjok vsak dan.)

Le hitro pridi letnik 1906, radi te hočemo imet, ker prideš težave nam otrgat.

IZ RIMA.

Vojaki, službojoci pri radio-telegrafnem polku v Rimu, pošljamo pozdrave, ter voščimo vesele velikonočne praznike starišem, bratom, sestram, našim zavednim dekletom, ter fantom letnika 1906, kateréga že težko pričakujemo:

Ažman Leopold, Rojan; Česnik Fr., Zagorje P.; Čehovin Leopold, Gor. Bránica; Čerin Franc, Cirknica; Gregorič Avgust, Dekani - Trst; Kinkela Ivan, Jordane; Kuštrin Gabrijel, Pešine; Nežič Anžel, Selce pri Buzetu; Nardin Josip, Standrež; Okroglič Anton, Kanal; Ruš Venceslav, Sturje; Savli Andrej, Tolmin; Saksida Marijo, Trst; Wolf Peter, Petrovo Brdo; Fleiss Rihard, Gorica.

Po večerji smo se zbrali, da bi skupaj pokramljali. Vsi zvesti sinji domovine, iz cele Julijske krajine. Bil je Peter iz Podbrda; ni manjkal France iz Zagorja, iz Ajdovšine Venceslav, se je v kotu prav kralo držal. Bili so nadalje iz Rojana, iz Dekanov, iz Tolmina. Dva litra belega smo kupili, dva litra sladkega picedili. Tedaj se dvigne Peter »dolgi nos«, (kapa mu pristoja kot zajcu koš) popraska svečano se po glavi, razširi dolga usta, pravi: Slavna družba! Prijatelji dragi! Na nekaj ne smemo pozabiti, na Čuka in na njegovo nevidno

moč, zatoraj mu moramo voščiti: »Veselo Velikonoče«.

IZ TURINA.

Nismo se še oglasili do sedaj, kaj ne? Pa kaj hočeš; če bi ti Čuk, vedel, koliko imamo mi železničarji (Genio Ferrovieri) za žlajfati, foršibat itd. bi nam gotovo prav nič ne zameril. Toda sedaj, te zadnje dni, pa kar ne more-

mo več prestajati. Zato kličemo »marmitam 1906« na skorajnje svidenje in obljublamo, da jim blagohotno odstopimo vse — do spodnjih hlač — le, da nas že rešijo.

Vsem želimo lepe, jasne Velikonočne praznike, mnogo pihov — pa brez klopotev, seveda, — sladkih potic in pristnega vípveca in rébule. — Domačim pa se pòtptišani nesrečneži pripobrođujejo, naj se jih malo več spomnijo, da jim ne bo treba na Veliko noč cedliti slin. Kovač Jeler, Kovači pri Lokaven; Purlan Maks. Gor. Bránica; Golja Nacek, Ponikve; Božič Evgen, Klavže; Juršičevič Anton, Golač-Istria; Umek Karel, Komën

IZ PREMA.

Prenska dekleta so zares krasni deklet, zato pa tudi vsaka ima fantov pet. Je ena najbolj krasna, to vsaki fantič vé, zato pa domačina nití pogleda ne. Ji vrgaja caporale, tud' sargente ni olveč, a domači fantič jo ne zanima neč. Vse verjame tujen, ki lepo govori, o večni sreči pravi, to deklet veseli. Si misli, da na večno prišance jedla bo, ali ljuba punca tega včakala ne bo. Res dovolj je učena, ker druga jo uči, se gotovo bo kesala, na svoje stare dni. Sedaj je vse minulo, in slabo se godi, posebno krasni drugi, ko več prve ne uči. Prepevali sta glasno, jih Čuk poslušal je, in pesničo raznesel na vse kraje je. Dovolj naj bo za čkrat to hima miren stih, ne bo jih vzal nobeden, naj gresta v samostan. Tam zanje je življenje za pokoro delati, da budeta že znali mladost svojo ceniti.

PIJANI STUDENT.

Krasna mesečna noč je. Ob pozni uri se opoteka pijani študent proti domu. Spotoma se opoteče k bližnjemu drevesu, kjer izbruhá zavžilo jed in pijačo. Ko tako naslonjen

na drevo sam s seboj gođrnja, se prikrade neopazeno k njemu neki pes, ki prične vohati izbruhano vino in jed. Študent zapazi psa, se začudi in pravi: »Prokleta reč je to! došči sem požrl in spil, a kdaj bi bil tega psa požrl, mi ne gre v glavo«.

STANJELSKA NESREČA!

Ko nesel Jerček je kosilo, tam pri jamáku, nekaj se mu je zgodilo; ali kriv je hud pes »Lord«, al pa ker je bil ól Pepca god.

Pecan kričal je v »buči peč«: »S kosilom Jerček som priteči, ker drugačo tebi bo gorje, že primejo moje te róke«.

Bila ura je že tri, ko Pepe naš se razjezi, stekel je v Stanjel v vas in napravil je lep špas:

Tam pri mizi našel je »Dernolec«, ki praznil kozarce je do konca, kosilo se je tam hladilo, moža pa vino je opilo.

Pepe pa ne bodi len, prejel obedva je vrčka in stresel je kosilo ven, prav gori vse na Jerčka.

To bil je lep prizor, ko začel se je med njimi spor; če pa bilo ne bi psa »Lord«, bi lepa stvar še prišla grda.

A ta vse znal je potolažit in Jerčku prav lepo osnažiti, tako, da bilo ni poznati več, ječmona, ki moral bi v »bučo peč«.

Ker Dernolec dobro je poznan, zato pa bil ni kaznovan saj upamo, da mu pesem ta, že vendar enkrat pamet da.

Pravijo

Pravijo, da so prišli nekateri fantje s kohariškega delat v Gradež, ali kakor se vidi, so prišli le na slustig rajžo.

Pravijo, da nekateri fantje iz Sturiji in Ajdovšine zelo radi nosijo pisma na pošto, čeprav le navadna, samo, da opazujejo rdečo pentljo.

Pravijo, da so sklenile pupe z Bitne ostati device vse svoje življenje in da le ena izmed njih postane uradnica. Čuk pa resnično ljubi in pravi, da ostanejo v žlajti pod leno kapo.

Pravijo, da ima letnik 1906 še malo časa do svidenje s »pašto šuto« posebnost se je veselil Pepi, ki je abile »šaleri« čikleca.

Pravijo, da sta v Kosoveljah dva fanta, ki bi zelo rada videla, da se jim bi domača dekleta priklanjala in jih pozdavljal, ali tega se ne bo še zgodilo.

Pravijo, da so v Kosoveljah dva fanta, ki se večkrat pogovarjajo, kako bodo prekosili noge tujim fantom, ki v vas prihajajo ali s tem ne bodo nič opravili, ker so še premalo izurjeni.

Pravijo, da v Mariboru nočni ptički po dnevi spijo, po noči pa po kavarnah okbli letijo.

Pravijo, da v Mariboru še sedaj zalujejo nekatere ženske po Zlajhtiču in Čiču.

Pravijo, da v Mariboru nekdo po gostilnah poje in kriči: Meni v trebuhu kruli in piska, on pa od veselja na Bledu vriska.

MED POTEPUHLI.

»Kaj meniš, naj li grem pro- ali krasit?«
»Krasit!«
»Zakaj pa?«
»Več boš zaslužil.«

CAFFÈ CON BIGLIARDO.

V mesto je prišel kmet. Hoje po ulicah, in čital napise. Pred enim napisom se je javil: »Caffè con bigliardo«, je časi prebral. »Nekaj novega!« si je mislil vstopil. »Zelite, gospod?« ga je vprašal kavarnar.

»Kavo z biljardom, prosim!«

VEDAR ČLOVEK NE MORE SAM.

»Kaj sem prišel v bolnico, sem al domov?« pismo in ga izro- svojemu slugi, naj ga nese pošto ter ga vrže v poštno biralnico. Prej pa naj še pokaže, ob kateri uri pobitajo tava, kar bi moralo biti napisano nad nabiralnico. »Kaj malu se vrne:«

»Ali si vrgel pismo v poštno biralnico?«

»Da, gospod!«

»In ali si bral, kdaj pobirajo to?«

»Da, gospod«. Ali bilo je napisano samo: »Ne funkcijo-«

LIKOR PLAČAŠ, TOLIKO TEHTAŠ.

»Ve deklici gresta po ulici.«
»Vita se pred avtomatično mico.«

»Dam dvajset stolink, reče ona, pa bom vedela koliko ti vaju. Moja teta mi je namreklela, da ko bom imela 56 bom godna za možitve.«

»Koliko imaš?« vpraša ona. »Samo 47 kg.«

»Vidiš«, jo poučuje druga, »bi bila plačala, pa bi bila mca več pokazala!«

MOKER PA SUH.

»Kako se imaš, Peter?«

»Ne preveč dobro:«
»dež me zmóči in v vsaki uri se spolim, tako, da vedno moker.«

»Kako se imaš, Peter?«

»Ne bodi no, tak čr- ed, suh si tudi kdaj.«

»O, da! Zato pa skrbi žena.«

Neprestovoljno hladilo.

Knjiga zanimiva, mož je ves v zabavi, ura vedno teče in se ne uslavi.

Kakšne dogodijo lahko se reči, le pogledjte sliko, ta vam govori.

Pravijo, da sta se v Gor. Céróvem Mihec in Jakec zelo sprla. Varok prevelika konkurenca.

Pravijo, da je v Škofjeloški okolici neka punca rojena 1898. leta, ktera pravi, da je stara šele 22 let, ostalih šest let pa pravi, da bo nesla v sparkaso in jih bo naložila tako, da bo imela vsako leto enega več. Kdor zna tá zna!

Pravijo nadalje, da ima ravno ista punca nekega fanta rada, kateri pa menda ne mara zanjo. Ona pa tega neče priznati, temveč pravi, da le ona njega ne mara, in da je napravila obljubo vednega devištva. V upanju pa, da slučajno dobi kterege drugega fanta za kterege bo vsplamtelo njeno staro deviško srce, je napravila obljubo vednega devištva samo za nedolgo čas. Je pač previdna!

Pravijo, da stoji v Puštalu hiša ob najbolj prometni poti, v kateri se zbirajo stare obupane device, naveličane deviškega stanu, ki bi na vsak način rade stopile v zakonske ojnice. In radi tega se mlo ozirajo na mimo idočo fanto, in vsaka vroče hrcpeni in težko čaka, kdaj bo prišel kakšen fant, ter jo odvel v sladki jarem.

Pravijo, da je v Kosoveljah zelo nevarno, da se ženski spol radi Čuka ne zmeša.

Pravijo istotam, da dekleta teško pričakujejo prvega pomladanskega cvetja, da dostojno okrase svoje ljubčke iz Pliskovice.

Pravijo v Pliskovici, da Kosoveljke ne pridejo k maši več z ricami, ker jim je Čuk že dvakrat pogladil njih lepe kodre.

Pravijo v Gorenjah, da se je kužna bolezen fantovskega lova pojavila tudi že v Studenem, radi tega so postavljene gorenjske lovilke pod »kontumac«!

Pravijo v Gorenjah, da je Čukov odgovor izval med lovilkami fantov cele salve smeha. Radi tega so sklepnile z bogato klepetuljsko podporo sezidati pod »Konko« zavod za večbanje fantovskega lova. Načrt in vodstvo prevzame S. S. iz Landola. Nastavljale bodo tudi »skopce« — za vado pa — gnjati in plečeta.

Pravijo še v Gorenjah, da bo društvo »čuček in muck« napravilo veselico na »belvederu« na velikonočni ponedeljek. Prodajalka slin prevzame rezijo.

Pravijo, da na kanalskem Vrhu nameravajo punce Čuka v zanke uloviti in mu vse perje izpuliti, in jih fantom za klobuk natakiniti.

Pravijo, da so fantje v Kosoveljah zelo razburjeni, ker so jim dekleta prevzela vso komando.

Pravijo, da je v Kosoveljah neki fant, ki dela 1.65 cm dolge korake.

Pravijo, da se bodo Kosoveljci vozili z zrakoplovom v Pliskovico k maši, za pilota bo neki mlad fant, ki dela v Tržiču.

Pravijo, da se v Kosoveljah neki fant in neko dekle zelo rada imata, le ako hoče ona njega poljubiti mora imeti lestvo.

Pravijo, da je v Pliskovici neko dekle, ki ima šest fantov, pa ne ve, kterege bi si izbrala za pravega.

Pravijo, da se v Pliskovici neka dekleta zelo rada smejejo samo da kažejo zlate zobe.

Pravijo, da so pliskovska dekleta zelo žalostna, ker godcev za belo nedeljo še ni in jih ne bo.

Pravijo neka dekleta v Pliskovici, da bodo napravila tako veliko luč, da se bo videlo 20 km daleč, ker so zelo dobra, da si kakšno novo izmislijo.

Pravijo na Vrbovem pri Bistrici, da je vendar neka tetka dobila zaželjeno ženina, ker ga je pričakovala celih petnajst let; samo dobro naj se ga drži, da ji kam ne zleti, ker je še premalč.

Pravijo v Studenem, v zahvalo ker si je gospod glasbeni učitelj mnogo prizadeval in pokazal, da je res ve-

ščak, mu pa sedaj nekdo — hrbet obrača! Tak demagoški čin je podobno onemu glumaču, ki je z velikim naporom utepel medvedu komadič polke v glavo, kateri mu je pa končno v zahvalo potegnul čreva iz trebušno votline.

Pravijo na Svinem, da bodo morali nekateri fantje odslej nositi nagobčnike. Baje zahtevajo to punce, da bodo varne pred njimi. Ker pa dosedaj kaj takega še ni bilo v modi, se jim prav visoko častita.

Pravijo istotam, da tamošnji fantje povsod trosijo karamelo in se prikupejo dekletom z njimi. Čuk jim svetuje, da naj raje kupijo knofe, ki jih tako potrebujejo.

Pravijo tudi na Svinem, da bo postalo mnogo fantov za agente firme bum — per — dak.

Pravijo na Svinem, da dekleta svetujejo fantom, naj bodo doma in ne trosijo ljulke, če hočejo, da jih bo še katera hotela.

Pravijo v Kosezah, da je v nedeljo stric Čunkar vse preiskal, kje da je uradnica. Ker je ni bilo, je bil v velikem strahu, da se je izgubila. Toda na njegovo veliko začudenje jo je našel. V zadnjem Čuku je tičala in Čuka je za vrat držala. Pravijo, da je ravno ista gospodična, ki pravi, da ne mara nobenega kosekšega fanta. Čuk pa pravi, da to ni res, ker ona se je v L... zaljubila, a on pa nje ne mara.

Pravijo, da se odpre v Kosezah nova trgovina namreč: »prodaja Čuka«.

Pravijo, da rozentalski Čuk ni Čuk, kot ljudje pravijo, ker on ne gleda na lepoto punčur, on gleda raje na osebo in na... Sovo.

Pravijo rozentalske punčure, da se bodo šle farbat za veliko noč; Čuk jim želi srečen uspeh, in veselo veliko noč.

Pravijo, da je na Šturskem »plac« na gled muha, večja od konja in v potoku »šušterčie« taki, kakor kiti pri Zagrebu v Savi.

Pravijo istotam, da so vozili s karjolo gnoj, kopali njivo ter pošiljali »kamarelo« po vino in jedačo. Sluga postane tisti, ki se bo burji mogočno upiral s krivo nogo.

Pravijo, da bo dobil »šušter« iz istotam kolajno za svoj napredek, v pravilih, ker izdeluje čevlje do »razdrtega« in ki držijo od dvanajstih do poldan.

Pravijo, da je v Šturijah mnogo žejnih, ki si gasijo žejo z vinom, vodo in — častjo.

Pravijo, da v Dol. Branici, v neki vasi so stopnice tri, v hišici so pa ljubice tri. V hišico mladi fantje smo hodili, da bi »ledik« stan zapustili, posrečilo pa se nam je, da smo zapustili dekle.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. X. X. O. X.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 6%

ter ji izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Pravijo, da prihaja v Slov. Bistrico vsako jutro neki kosmati šofer, k neki natakarcici in jo tolaži s tem, da jo bo vzel, kadar bo dobil glavni dobitek pri neki loteriji, katera pa sedaj še ne obstaja.

Pravijo, da so Zlahitiča in Čiča zadnjih 24 ur stražili nepretrgoma zato, da se nista sama usmrtila, ker na ta

način ne bi imeli toliko gledalcev, kar so jih imeli pri obešanju in tud krvnik in njegov pomagač bi bila prišla ob svoj zaslužek.

Pravijo, da v Radvanju pri Mariboru hočejo konkurirati z mariborsko avtomobilno družbo in da hočejo napraviti tramvaj na Pohorje po žici.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Dejniška glavnica: **CENTRALA** Rezerve Din.
Din. 50,000.000 **LJUBLJANA** 10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Agencija: Logatec.

Vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja tujih valut in čekov.

Nakup obligacij vojne odškodnine po najvišji dnevni ceni. Izvršujejo se nakazila v tuji in inozemstvo in vsi drugi v bančno stroko spadajoči posli najkulantneje.

Odlikovani zobozdravniški atelje

Brezigar Rudolf v Gorici

ul. Mameli 5, I. nadstr. (prej Via Scuole)
sprejema vsaki dan od 9-12 in od 2-5.

Delo zajamčeno, za manj premožne po znižanih cenah.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

ZA VELIKONOČNE PRAZNIKE

obrnite se na podpisano tvrdko v svrhu nabave blaga na debelo in na drobno prodajo.

Cipro, Moškat, Rum, moškatinl pastl, krema maršala, maršala, jajčna maršala, punč, žganje, vermouthe bell in turinski vermouthe, razni najfinjši likerji - Najbolj a vina in spumantil v botiljah - Namizna vina - Belo vino Soave Grignolin, Barolin v steklenicah in damljanah.

GIUSEPPE SALFATI - GORICA
ŽGANJARNA — TRG SV. ANTONA ŠT. 7